

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 000133 20 Rev 2
Brčko, 07.09.2020. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Kaurinović Damjana, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Nedić Srđana, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A.L. i O.N., oboje iz S. i oboje zastupani po punomoćniku Mulahalilović Osmanu, advokatu iz Brčkog, protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zastupanog po zastupniku po zakonu Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade štete, v.sp. 180.000,00 KM, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 000133 20 GŽ 5 od 16.06.2020. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 07.09.2020. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Revizija tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u odnosu na tužitelja A.L. iz S. se ODBIJA kao neosnovana, a u odnosu na tužiteljicu O.N. iz S. ODBACUJE kao nedopuštena.

ODBIJA se zahtjev tužitelja A.L. i O.N., oboje iz S., za dosudu troška za sastav odgovora na reviziju.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 000133 18 P 3 od 18.03.2019. godine (dalje prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„I OBAVEZUJE SE tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine da na ime naknade štete isplati tužitelju A.L. iznos od 33.304,19 KM i tužiteljici O.N. iznos od 27.676,35 KM, sa zakonskom zateznom kamatom 18.03.2019. godine, kao dana presuđenja, pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.

II. OBAVEZUJE SE tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine da tužiocima A.L. i O.N. nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.198,03 KM, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.“

Tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (dalje tuženi), protiv prvostepene presude je izjavio žalbu, a Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine presudom broj 96 o P 000133 20 Gž 5 od 16.06.2020. godine (dalje drugostepena presuda) je odbio žalbu i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv drugostepene presude, tuženi je izjavio reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom revizionom vijeću Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (dalje reviziono vijeće) da reviziju uvaži i drugostepenu presudu ili preinači i odbije tužbeni zahtjev u cijelosti, ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje i dosude mu se troškovi parničnog postupka.

Tužitelji A.L. i O.N., oboje iz S., su odgovorili na reviziju, a u odgovoru potvrđujući pravilnost i zakonitost drugostepene presude pobijaju revizione razloge i navode i predlažu da reviziono vijeće odbije reviziju kao neosnovanu i dosudi im trošak nagrade advokatu za sastav odgovora na reviziju.

Nakon što je u smislu odredbe člana 346. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14, dalje Zakon o parničnom postupku), ispitana dopuštenost i blagovremenost izjavljene revizije, a drugostepena presuda u smislu odredbe člana 350. Zakona o parničnom postupku, ocjena revizionog vijeća je:

da je revizija izjavljena u odnosu na tužitelja A.L. dopuštena i blagovremena, ali da nije osnovana,

da revizija izjavljena u odnosu na tužiteljicu O.N. nije dopuštena, budući da se vrijednost predmeta spora ima računati prema vrijednosti svakog pojedinačnog tužbenog zahtjeva tužitelja u pravosnažnoj drugostepenoj presudi koja se pobija revizijom, jer je u ovoj parnici obrazovana procesna zajednica običnih aktivnih suparničara (tužbeni zahtjev svakog od tužitelja je poseban zahtjev i u odnosu na predmet spora tužitelji nisu u pravnoj zajednici, svaki od njih je samostalna i neovisna stranka i ne bi bila povrijeđena pravila procesnog i materijalnog prava ako bi se pojavili u posebnim sporovima povodom posebnih tužbi za ostvarenje istih zahtjeva), pa kako je tuženi obvezan platiti tužiteljici O.N. iznos od 27.676,35 KM (na koji iznos glasi njen tužbeni zahtjev), koji je ispod limita dopuštenosti revizije određen odredbom člana 346. stav 1. Zakona o parničnom postupku, valjalo je na osnovu odredbe člana 356. Zakona o

parničnom postupku reviziju tuženog u odnosu na tužiteljicu O.N. kao nedopuštenu odbaciti.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev (tužbeni zahtjev) tužitelja da im tuženi naknadi prekomjernu štetu uzrokovanu prelaskom dalekovoda preko njihovog zemljišta u Prostornom planu određenog kao građevinsko zemljište, na kojem im je zbog toga zabranjena gradnja, i mogu ga koristiti samo ograničeno kao poljoprivredno zemljište.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima su tužitelji utemeljili tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji i argumenata sa kojima je tuženi osporio tužbeni zahtjev (da je po prvostepenoj presudi od 27.05.2016. godine isplatio naknadu za služnost ustanovljenu prelaskom dalekovoda, da se „ne može uzeti u obzir nalaz vještaka poljoprivredne struke, jer je u pitanju građevinsko zemljište i da se shodno namjeni koja je utvrđena važećim planskim dokumentom utvrđuje i njegova vrijednost“) i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da se trasa dalekovoda od 110 KV pruža preko zemljišta tužitelja A.L. označenog kao k.č. broj 1887/12 od 667 m², k.č. broj 1887/13 od 502 m² i k.č. broj 1887/14 od 451 m² upisanog u zk.ul. broj ... k.o. B. 3 privremeni registar i zemljišta tužiteljice O.N. označenog kao k.č. broj 1887/15 od 418 m², k.č. broj 1887/16 od 371 m² i k.č. broj 1887/17 od 446 m² upisanog u zk.ul. broj ... k.o. B. 3 privremeni registar,

da pomenuto zemljište, odnosno pomenute zemljišnoknjižne čestice prema planskim dokumentima (Prostornom planu) predstavljaju neizgrađeno građevinsko zemljište (građevinske parcele), koje su zbog trase dalekovoda „po Regulacionom planu ostavljene slobodne (bez gradnje)“,

da se zbog trase dalekovoda, na gore označenom zemljištu, „ne može graditi“, ali se „može koristiti za poljoprivrednu proizvodnju“ otvorenog tipa (za povrtlarstvo, ratarstvo i voćarstvo),

da je vještak građevinske struke zemljište tužitelja procijenio kao građevinsko na iznos od 41,08 KM po 1 m², ili procijenjena građevinska vrijednost zemljišta tužitelja A.L. je 63.549,60 KM, a tužiteljice O.N. je 50.733,80 KM, dok je vještak poljoprivredne struke vršio procjenu zemljišta kao poljoprivrednog i procijenio je na iznos od 8,00 KM po 1 m² što ukupno iznosi za zemljište tužitelja A.L. 12.960,00 KM, a tužiteljice O.N. 9.880,00 KM,

da je na osnovu drugostepene presude broj 96 o P 000133 14 Gž od 24.06.2014. godine tuženi isplatio tužitelju A.L. iznos od 17.285,41 KM, a tužiteljici O.N. iznos od 13.177,45 KM (obzirom da zbog prelaska

dalekovoda tužitelji ne mogu graditi na svome zemljištu i da zbog toga ni u Regulacionom planu nije predviđena gradnja i da ga mogu koristiti samo u poljoprivredne svrhe, drugostepeni sud je zaključio da je time tužiteljima uzrokovana prekomjerna šteta jer prelazi normalne granice koje su uobičajene u urbanoj sredini, a da se visina ogleđa u razlici između tržišne vrijednosti građevinskog i poljoprivrednog zemljišta, ali je kao i prvostepeni sud uzeo pogrešnu procjenu, tj. vrijednost zemljišta kao poljoprivrednog pa je stoga ta drugostepena presuda ukinuta rješenjem revizionog vijeća broj 96 o P 000133 14 Rev od 24.04.2015. godine, a nakon toga je i prvostepena presuda od 11.03.2014. godine ukinuta rješenjem drugostepenog suda od 02.12.2015. godine iz istih razloga, razvidno je iz pismenih podataka u spisu predmeta),

da je u ponovljenom postupku visinu prekomjerne štete (uzrokovane trasom dalekovoda) svaki od tužitelja smanjio za iznos isplaćene mu naknade,

obzirom da je zemljište tužitelja „po Prostornom planu predviđeno kao građevinsko“, a da je zbog prelaska dalekovoda „kompletno ... po Regulacionom planu ostavljeno slobodno (bez gradnje)“ i tužitelji „ne mogu graditi objekte“, već se „može koristiti samo u poljoprivredne svrhe, za povrtlarstvo, ratarstvo otvorenog tipa i voćarstvo“, prvostepeni sud je zaključio „da je izgradnjom dalekovoda faktički promijenjena namjena zemljišta u poljoprivredno zemljište“,

a, kako je vrijednost građevinskog zemljišta veća od vrijednosti poljoprivrednog zemljišta, prvostepeni sud je zaključio da tužitelji trpe prekomjernu štetu koja se ogleđa upravo u razlici između tržišne vrijednosti njihovog zemljišta kao građevinskog i kao poljoprivrednog, za koju im pripada naknada štete prema odredbi člana 156. stav 3. preuzetog Zakona o obligacionim odnosima,

pa, obzirom da je tržišna vrijednost zemljišta tužitelja A.L. kao građevinskog 63.549,60 KM, a kao poljoprivrednog 12.960,00 KM, te da je tržišna građevinska vrijednost zemljišta tužiteljice O.N. 50.733,80 KM, a kao poljoprivrednog 9.880,00 KM i uzimajući u obzir već isplaćene im iznose naknade štete, prvostepeni sud je obvezao tuženog naknaditi tužiteljima prekomjernu štetu, tužitelju A.L. u iznosu od 33.304,19 KM (63.549,60 KM – 12.960,00 KM – 17.285,41 KM) i tužiteljici O.N. u iznosu od 27.676,35 KM (50.733,80 KM – 9.880,00 KM – 13.177,45).

Prvostepenu presudu, tuženi je pobijao iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom člana 317. Zakona o parničnom postupku i kroz istaknute žalbene razloge u bitnom je tvrdio da je prvostepeni sud pravilno cijenio provedene dokaze i da nije trebao uzeti u obzir vještačenje vještaka poljoprivredne struke i da je umjesto Prostornog plana primijenio odredbu

člana 21. stav 2. Zakona o prostornom planiranju i građenju („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 29/08, 18/17, 48/18 i 54/18) „koji propisuje ... da se Prostornim planom ... utvrđuje namjena prostora“, da u tom slučaju ne bi zaključio da je zbog izgradnje dalekovoda zemljište tužitelja „izgubilo svojstvo građevinskog zemljišta“ i da je „faktički promijenjena namjena zemljišta u poljoprivredno“ i s tim u vezi ne bi obračunao visinu prekomjerne štete „umanjenjem tržišne vrijednosti građevinskog zemljišta za vrijednost tog istog zemljišta kao poljoprivrednog“.

Ispitujući prvostepenu presudu u granicama žalbenih razloga i navoda, drugostepeni sud je pravilno ocijenio da nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi kojima je tuženi pobijao prvostepenu presudu.

Obrazloženje drugostepene presude sadrži odgovore na sve žalbene razloge i navode od odlučnog značaja, kako je propisano odredbom člana 340. Zakona o parničnom postupku. Svaki žalbeni razlog, drugostepeni sud je posebno razmatrao i u okviru svakog žalbenog razloga, ukratko je izložio i potom ocijenio one žalbene navode koji se bitni sa aspekta značaja predmeta spora (naknada prekomjerne štete koju tužitelji trpe zbog izgradnje dalekovoda preko njihovog zemljišta) i sa tog aspekta (odredbe člana 156. stav 3. Zakona o obligacionim odnosima) je s posebnom pažnjom razmotrio i zauzeo pravilan stav prema postavljenom tužbenom zahtjevu i tuženikovim prigovorima.

Sastavljajući presudu, drugostepeni sud je počev od druge i dalje na trećoj strani izložio predmet spora i u obrazloženju prvostepene presude činjenično stanje utvrđeno temeljem provedenih dokaza, a onda je tuženom odgovorio zašto nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi kojima je pobijao prvostepenu presudu.

Tako je drugostepeni sud na trećoj i dalje na četvrtoj strani svoje presude izložio navode kojima je tuženi pobijao prvostepenu presudu u okviru žalbenog razloga povrede odredaba parničnog postupka (citirao i u kratkim crtama izložio žalbene navode o povredi odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku u odnosu na provedene dokaze, posebno u odnosu na vještačenja), potom je dovoljno i pravilno obrazložio neutemeljenost tog žalbenog razloga (da je za odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu za naknadu prekomjerne štete bilo potrebno i vještačenje po vještaku poljoprivredne struke u situaciji „kada se na zemljištu, iako je njegov status građevinsko neizgrađeno zemljište, ne može graditi zbog vodova“ da bi se utvrdilo može li se koristiti kao poljoprivredno i utvrdila tržišna vrijednost tog zemljišta kao poljoprivrednog, kao i vještačenje po vještaku građevinske struke da bi se utvrdila tržišna vrijednost tog zemljišta kao građevinskog, kako je difinisano prostorno-planskom dokumentacijom). Stoga zaključak drugostepenog suda da nije osnovana „tvrđnja tuženog o povredi“ odredbe

člana 8. Zakona o parničnom postupku, odnosno da je prvostepeni sud odredio provođenje onih dokaza koji su od odlučnog značaja za odlučivanje o tužbenom zahtjevu sa aspekta odredbe člana 156. stav 3. Zakona o obligacionim odnosima i da je provedene dokaze ocijenio onako kako mu nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku, budući da je ocijenjen pravilnim, prihvaća ga i reviziono vijeće.

Što se tiče žalbenog razloga pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, taj žalbeni razlog se iscrpljuje samo u navođenju da i tim žalbenim razlogom tuženi pobija prvostepenu presudu, radi čega drugostepeni sud nije ni mogao ispitati osnovanost tog žalbenog razloga (drugostepeni sud nema pravo ispitivati pogrešno utvrđeno činjenično stanje ako žalitelj nije ukazao koju to odlučnu činjenicu prvostepeni sud je pogrešno utvrdio ili nije utvrdio ili ako nije ukazao na pogrešan zaključak prvostepenog suda o postojanju ili nepostojanju neke odlučne činjenice, o.p. revizionog vijeća).

U okviru žalbenog razloga pogrešne primjene materijalnog prava, tuženi je u bitnom smatrao da prvostepeni sud nije mogao utvrditi prekomjernu štetu kao razliku između tržišne vrijednosti zemljišta (tužitelja) kao građevinskog i kao poljoprivrednog.

Drugostepeni sud je, nakon što je izložio i ovaj žalbeni razlog (pogrešna primjena materijalnog prava), kojim je tuženi pobijao prvostepenu presudu, ocijenio također neosnovanim i za to dao dovoljne i valjane razloge, koje prihvaća i reviziono vijeće, a uz to držeći da je s pravom prihvatio razloge prvostepenog suda. Sve je to drugostepeni sud izložio na petoj strani svoje presude (izložio je i citirao bitne žalbene navode u odnosu na predmet spora) i neutemeljenost svakog od stavljenih navoda je obrazložio (pri čemu valja reći da tuženi nije razdvojio žalbene razloge, a onda ni navode, pa je drugostepeni sud sam „izvlačio“ žalbene navode koji se odnose na pogrešnu primjenu materijalnog prava, a koji je tuženi dovodio u vezu sa provedenim dokazima). Reviziono vijeće drži da je s pravom drugostepeni sud podržao zaključak i obrazloženje prvostepenog suda: da prema odredbi člana 156. stav 3. Zakona o obligacionim odnosima u slučaju nastanka štete u obavljanju općekorisne djelatnosti oštećeni može zahtijevati naknadu štete koja prelazi normalne granice (prekomjerna šteta); da zbog trase dalekovoda koji prelazi preko njihovog zemljišta tužitelji svoje zemljište ne mogu koristiti prema namjeni (kao građevinsko), tj. ne mogu graditi, već da ga mogu koristiti kao poljoprivredno; da je zbog toga bilo nužno provesti vještačenje i po vještaku građevinske struke i po vještaku poljoprivredne struke; i da je „prekomjernu štetu (prema činjeničnom osnovu konkretnog spora) valjalo utvrditi stavljanjem u odnos procjene tržišne vrijednosti predmetnog zemljišta kao građevinskog i kao poljoprivrednog“. A, stoga naravno da reviziono vijeće podržava i zaključak drugostepenog suda da je prvostepena presuda pravilna i zakonita.

Revizijom tuženi pobija drugostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, a pri tome revizione razloge nije razdvojio i posebno obrazložio.

Povredu odredbi člana 2. (načelo dispozicije, sud odlučuje u granicama postavljenih zahtjeva), člana 7. (raspravno načelo, stranke prikupljaju i izvode dokaze), člana 8. (ocjena dokaza) i člana 262. (vještačenje obavlja jedan vještak, a više za različite vrste vještačenja) Zakona o parničnom postupku, revident veže za pogrešnu primjenu odredbe člana 42. Zakona o eksproprijaciji nekretnina u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine (prečišćeni tekst, „Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 18/18) i odredbe člana 21. stav (2) Zakona o prostornom planiranju i građenju Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 29/08). Ukratko, tuženi smatra da je izgradnjom dalekovoda ustanovljena služnost na zemljištu tužitelja i kako je zemljište u Prostornom planu utvrđeno kao građevinsko, da je naknadu trebalo odrediti prema procjeni vještaka građevinske struke u iznosu za koji je uslijed ustanovljene služnosti smanjena vrijednost zemljišta, a nikako procjenjivati kao prekomjernu štetu prema odredbi člana 156. stav 3. Zakona o obligacionim odnosima, pa da je stoga nepravilan zaključak drugostepenog suda da je prvostepena presuda pravilna i zakonita.

Takve, međutim, tvrdnje revidenta, reviziono vijeće nije našlo osnovanim, jer je protivno njegovim navodima iznesenim u reviziji, ocijenjeno da je drugostepeni sud s pravom podržao zaključak prvostepenog suda da je izgradnjom dalekovoda (prelaskom dalekovoda) preko njihovog zemljišta, koje je u Prostornom planu utvrđeno kao građevinsko, dok je u Regulacionom planu ostavljeno slobodno (bez gradnje), tužiteljima uzrokovana prekomjerna šteta.

Naime, nije sporno da je postavljanje dalekovoda za prenos električne energije od javnog interesa kojim se obavlja općekorisna djelatnost za koji je dobijena dozvola nadležnog organa vlasti. A, ukoliko nastane šteta u obavljanju te djelatnosti, oštećeni ne može zahtijevati poduzimanje nikakvih mjera za sprečavanje nastupanja štete, već može prema odredbi člana 156. stav 3. Zakona o obligacionim odnosima zahtijevati naknadu prekomjerne štete, tj. štetu koja prelazi uobičajene granice.

Pa, kada je tužiteljima zabranjeno da grade na svome zemljištu preko kojeg prolazi dalekovod, ali ga mogu koristiti samo kao poljoprivredno zemljište za povrtlarstvo i ratarstvo otvorenog tipa i za voćarstvo, pravilno je ocijenjeno da tužitelji imaju pravo na novčanu naknadu zbog prekomjerne štete koju trpe zbog izgradnje dalekovoda. A, šteta se ogleda u nemogućnosti korištenja zemljišta kao građevinskog, ali

kako ga mogu koristiti kao poljoprivredno (ograničeno), čija tržišna vrijednost je niža od tržišne vrijednosti zemljišta kao građevinskog, visina štete je utvrđena „stavljanjem u odnos procjene tržišne vrijednosti ... kao građevinskog i kao poljoprivrednog“ za što je „bilo nužno u postupku provesti“ i vještačenje po vještacima građevinske i poljoprivredne struke, obzirom na postavljene tužbeni zahtjev, kako su pravilno zaključili nižestepeni sudovi.

Jer, postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelji su tražili od suda donošenje presude kojom će obvezati tuženog da im naknadi prekomjernu štetu uzrokovanu postavljanjem dalekovoda preko njihovog zemljišta zbog čega na tom zemljištu ne mogu graditi, već ga mogu koristiti ograničeno kao poljoprivredno i predložili i izveli dokaze u tom pravcu (dokazivali visinu štete kao razliku između tržišne vrijednosti zemljišta kao građevinskog i poljoprivrednog), a tuženi se nije protivio takvom izračunu visine prekomjerne štete, ali na način kako je prvostepeni sud to uradio u presudi od 27.05.2016. godine (kada je prvostepeni sud istom metodom utvrdio visinu prekomjerne štete, samo što je uzeo u obzir procjenu vještaka poljoprivredne struke iz pismenog nalaza i mišljenja, a nije uzeo u obzir njegovu procjenu prilikom usmenog obrazlaganja na glavnoj raspravi, o.p. revizionog vijeća). U takvoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, obveza prvostepenog suda (a onda i drugostepenog suda) bila je da svoju odluku utemelji na činjeničnoj osnovi na koju su se pozvali tužitelji i sa kojom se u očitovanju o osnovanosti tužbenog zahtjeva u konačnom suglasio i tuženi. Pri tome, valja imati na umu da je prema odredbi člana 151. Zakona o parničnom postupku sud vezan za tužbeni zahtjev (prijedlog izreke presude čije se donošenje traži i činjeničnu osnovu tužbenog zahtjeva) i svoju odluku kojom će usvojiti tužbeni zahtjev može utemeljiti samo na onim činjenicama i navodima koje su iznijeli tužitelji, a u slučaju da sud svoju odluku utemelji na činjeničnoj osnovi drugačijoj od one na koju su se pozvali tužitelji, smatra da je time prekoračio tužbeni zahtjev.

Stoga su neutemeljeni revizioni navodi tuženog da je drugostepeni sud (ili nižestepeni sudovi) prekoračio tužbeni zahtjev kada je osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva razmatrao (utvrdio) na osnovu dokaza koje su predložili i izveli tužitelji, prvenstveno na osnovu provedenog dokaza vještačenjem po vještacima građevinske i poljoprivredne struke i pravilno su nižestepeni sudovi primijenili materijalno pravo (odredbu člana 156. stav 3. Zakona o obligacionim odnosima) na činjenice koje su iznesene i utvrđene u postupku.

Prema tome, kako kod izloženog, činjenično stanje utvrđeno u obrazloženju prvostepene presude, koje se u ovoj fazi postupka mora respektirati (a koje ni tuženi žalbom nije pobijao) i po nalaženju revizionog vijeća opravdava zaključak nižestepenih sudova o utemeljenosti tužbenog zahtjeva (u pogledu osnova i visine, a osnov i metodu izračuna visine nije

osporavao ni tuženi, samo je uzimao onu vrijednost zemljišta kao poljoprivrednog koja mu ide u prilog) i da nižestepeni sudovi nisu povrijedili pravila od kojih ovisi osnovanost tužbenog zahtjeva kada su obvezali tuženog naknaditi prekomjernu štetu u visini utvrđenoj vještačenjem i pri tome nije izvršena promjena namjene zemljišta, već se imalo u vidu faktičko stanje u pogledu mogućnosti korištenja, a kako nisu počinili ni revizijom ukazane povrede odredaba parničnog postupka, niti one na koje reviziono vijeće pazi po službenoj dužnosti, pri čemu reviziono vijeće želi ukazati da se revizija znatnim dijelom iscrpljuje i u pokušaju dovođenja u sumnju pravilnost zaključaka nižestepenih sudova o postojanju pravno relevantnih činjenica čime se evidentno pokušava pobijati drugostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (razlog kojim se revizijom ne može pobijati drugostepena presuda), dakle, kako nisu osnovani reviziono razlozi i relevantni navodi, valjalo je na osnovu odredbe člana 357. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine reviziju u odnosu na tužitelja A.L. odbiti kao neosnovanu, a u odnosu na tužiteljicu O.N. na osnovu odredbe člana 356. istog Zakona odbaciti kao nedopuštenu.

Također, valjalo je odbiti i zahtjev tužitelja za naknadu troška za sastav odgovora na reviziju, jer prema odredbi člana 354. stav 2. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odgovor na reviziju nije obvezna procesna radnja i što je ocijenjeno da ta procesna radnja obzirom na sadržaj, a time i trošak u vezi s njom, nije bila potrebna za ostvarenje i zaštitu njihovih prava u ovoj fazi postupka.

Na osnovu svega iznesenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Damjan Kaurinović